

תרבות

+ - פלוס מינוס ← ליאת רון

ימשיך כבודו

"כבודו" מנסה לשאוב השראה מ"ליל האירוע". במתח היא מצליחה, בשאר האלמנטים פחות

הצילום לא מרגש, העריכה סטנדרטית, אין הברקות מיוחדות בתסריט, רמת ההפקה עדיין לא מגיעה לרף הגבוה שהציבו סדרות מקור אחרות - ובכל זאת, לא יכולתי להוריד את העיניים מ"כבודו", הדרמה השבועית החדשה של yes. למה? בזכות הסיפור הבסיסי המצוי, שלוקח דילמה אחת קטנה ומוציא ממנה הריקן של מתח, דקה אחרי דקה, ללא הפסקה.

טלוויזיה מיקי לוי

"כבודו" מתחילה בתאונת פגע וברח. הפוגע הוא נער בן 17 וחצי, שלקח את האוטו המשפחתי ללא רישיון נהיגה. אביו הוא שופט שלום בבאר שבע (יורם חטב), שידע תפקידים טובים יותר, ובכל זאת מקצוען), מה ששם אותו מיידית בעמדה של דילמה. הפגע הוא רוכב אופנוע, ובמהלך הפרק מתברר שגם הוא בן של מיישה משמעותי. מאותו רגע מכריע - אותה טעות קשה שעד כמה שהיינו רוצים להאמין שלעולם לא נחטא בה, בני אדם עדיין עושים דברים כאלה בשעת לחץ - ונכנסים האב והבן למערבולת הנוצרת בין שני זרמים רגשיים עצומים: הצורך לעשות את הדבר הנכון, לעומת יצר ההישרדות הבסיסי. וכשהאדם שעומד בבסיס המערבולת הוא מגיע מתוך המערכת ומכיו הטיב אותה ואת אנשיה, זה מתכון לסיפור מתח מצוי, השואב השראה מגל סדרות ה"True Crimes" (לאורך הצפייה, קשה שלא לחשוב על סדרת המופת "ליל האירוע" של HBO, שאף זוכה לתמוחה ב"כבודו" באמצעות משאף).

הסיפור מסתבך עוד יותר בזכות חברו הקרוב של השופט, קצין צה"ל מהפוזרן הבודאית בנגב (הישאם סלימאן המצוי), שנקלע אף הוא לתוך הקלחת הזאת, ונאלץ לעמוד מול נאמנותו לחברו השופט, מול המחויבות שיש לו להגן על משפחתו ועל קרוביו. וזה כבר מכניס את "כבודו" לתוך סיפור מסגרת הרבה יותר משמעותי - הן מבחינה חברתית (מעצם של בני המיעוטים), והן מבחינה נפשית-מוסרית (העובדה שלעיתים אנשים חוקים מקריבים קורבנות חלשים מהם, בידיעה שזה מעשה חמור ומושחת, כדי להגן על עצמם ועל משפחתם).

זה מעניין במיוחד לאור המגמה הדוילשונית שמאפיינת סדרות ישראליות בשנים האחרונות - "פאודה" (ערבית), "פול מון" (רוסית), "נבס" (אמהרית) ובמידה מסוימת גם בתולדות ("ניבים שונים של ערבית"). זה אולי משקף איושהי רב-תרבותיות שהחלה לחלחל אל הדרמה הישראלית, וזה עניין שראוי להתעכב עליו ולחקור אותו.

ברמה הפסיכולוגית יש רובד מעניין נוסף: את השופט סובבות שלוש נשים - עורכת דין צעירה (אלמה דישי בהופעה נהדרת) שהתמחתה אצלו; קצינת משטרה המיוודדת עמו, אך גם אמונה על חקירת הפגע וברח (אילנית בן יעקב, שמביאה עומק וכריזמה); וחמותו של השופט, אמו של אשתו המנוחה, שבאחד הפרקים נרמז שהייתה שופטת עליון (גיטה מונטה בתפקיד שכנראה עוד נכונות לו הפתעות). שלושתן, כל אחת בדרכה, מתפקדות כמעין מצפן של השופט, שאמור לנווט אותו בתוך גיהנום של השחחה מוסרית שרק תלך ותחמיר. ●

"כבודו", ימי שבת 22:00-23:00, yes, 01 במרץ 2017

צילום: דר. אורי, בתיארוך yes

שרה פון שוורצה הפסיקה לחכות "שייתנו לה". היא יוזמת, מביימת ונחושה לשבור את תקרת הזכוכית, לא רק של הסביבה, "אלא גם שלנו כנשים". ראיון

אף ששרה פון שוורצה הרגישה תמיד אנדרדוג ולא ממש שייכת - ואפילו למדה לחבק את הפוזיציה - לפני שש שנים היא התחילה לבקש מהיקום דברים: בית, אוטו חדש, דברים שלא העזו קודם. במהלך תהליך שינוי התפיסה שלה את עצמה ואת העולם, הבינה שאסור לה לשים את כל הכיבצים כסל אחו. "וזה", היא אומרת, "אחד המפתחות החשובים להצלחה. כשאת עושה כמה דברים במקביל, לוקחים סריוב או חוסר הצלחה רגעית פחות אישי ומפסיקים לפחד מהם. כמו שאומרת הגיבורה ב'להוציא את הילדה': 'אי אפשר לתת לפחדים שלך לנהל אותך'."

ב'להוציא את הילדה' - הצגת תיאטרון Orto Da שתעלה בעוד שבועיים ביפו, במסגרת הצגות התחרות בתיאטרונטו - פון שוורצה מביימת את השחקנית עדי גילת, כחלק מחלוקת הביצים בסלים השונים. וחוז' מלשחק, והרבה, היא גם כותבת ומרצה. נפגשנו לפני תשע שנים והשינוי שעברה ניכר בה. אם בפגישה הקודמת התלוננה על היבוש האמנותי שממנו היא סובלת בתיאטרון, עכשיו היא כבר לא מחכה שיתנו לה, אלא יוזמת ולוקחת בעצמה, וכמו תמיד, לא חוששת לומר בדיוק מה שהיא חושבת, למשל על כמה לא פשוט לאישה להיכנס לבימיו.

"יש תקרת זכוכית שכאישה את נתקלת בה, וזו לא רק תקרת הזכוכית של הסביבה, אלא גם שלנו, כנשים", היא אומרת. "ש לי ראש של במאי ושיטת משחק שאני מלמדת כבר שנים, אבל כדי לביים, את צריכה לגרוב את עצמך; וכשהננות היו קטנות, לא יכולתי להרשות לעצמי עבודות שאין שוכר בצרן ושלא מוגבלות כוונן, כי אחרי החורות, במאים וישיבים עם התאורן התפאורן ומעצב התלבושות והסאונד."

מה עדיף כלכלית, לשחק או לביים?
"מאף אחד מהם לא מתעשרים, אבל הבימיו הוא גברי ופערי השכר גבוהים. במאי גבר יקבל יותר מכמאית. לנשים יש פחות תפקידים בתיאטרון אחרי גיל 40, ולכן מעטות כל-כך שורדות במקצוע, כשגבר יכול לחסוב קריירה משגשגת שנים."

היי סמוטריין? נלחם כדי לשבור את הפערים הללו גם בנוים בנות לתפקידים קריבים בצבא.
"כבת לגרמנים שהתגיררו, גדלתי כדתייה והיה לי קשה מאוד כילדה. ההוצאה שלי מעזרת הגברים הייתה טראומטית, התפילה בבוקר. בגיל שבע כבר אמרתי 'ברוך שלא עשני גבר'. באופי שלי ובחשיבה שלי תמיד הייתי גברית."

וכמו שהייתה דתייה, את יכולה להבין מאיפה באה התפיסה הזו?
"בן הווג שלי עושה מפגשים בין חילונים לחרדים וערב שלם הוקדש בדיוק לזה, לתפיסה של התפקוד הנשי, של כבודה בת מלך פנימה ומה קורה כשיש בת כמוני? מה עושים איתה? הנורא בעיניי הוא שמנצלים את החופש הדתי שיש כאן ואת הפלורליזם, לריכוז נשים."

אבל הדיכויו הזה קיים גם בתיאטרון. את בעצמך אומרת שהינהיל והבימיו הם גבריים.
"התיאטרון שונה במידה רבה, כי את תפקידי הנשים משחקות בדרך כלל נשים. וירגי'ניה וולף

ורומותיה שכבו על הגדר בשבילנו והאחריות היא גם שלנו. וזה מתחיל בלהאמין בעצמי, ושמותר לי לברוק דברים".

מאפשרים לך לעשות אותם אצלך בתיאטרון?
"אני בשיחות עם עמרי ניצן (המנהל האמנותי של הקאמרי) בנושא, וזה המקום שאליז אני רוצה להגיע אליו כאישה דיקלטית ולפעמים לא שייכת. כל אישה צריכה לברוק במקום העבודה שלה את השכר. מתפקידי של הנהלה הוא להתווכח, אבל אישה צריכה לדרוש כמה שהיא חושבת שהיא שווה. לצערי, נשים לא תמיד חושבות שהן שוות מספיק."

ב'להוציא את הילדה', הגיבורה היא מרצה בבירה ומוערכת מאור.
"חזקה נפשית, אבל חולה פיזית, שמתמודדת עם קו הסיום, עם הפחד מהמוות, עם מה המסר שאנחנו מעבירות לילדנו ומחי הצלחה, קריירה, הורות ונשיות, ועם העובדה שהיא לא שולטת ככול. היא תוהה מה היא משאירה אחריה והרבר זהו מאור מסקרן אותי. אני מקדישה הרבה מאמץ בעשייה ולא פעם אני שואלת, למה בעצם? ניר שטראוס שכתב את המחזה, איכר את שני הוריו כילד. העבודה עם אורתורדה - קבוצה שעושה תיאטרון אחר, שאני גם בוועד המנהל שלה - היא תענוג גדול."

זה פרינג'.
"מה זה פרינג'? אני לא מבינה את החלוקה הזאת, כי אין הברל, יש הצגות טובות וגרועות בכל מסגרת, לא משנה איך קוראים לה. את חושבת שברפרטוארי התנאים הם אידיאליים? הקאמרי עושה פירוטיים כדי לשרוד והוא התיאטרון המצליח בישראל. אין מקום מגונן באמת, כי אין הקצבה מספיקה לתרבות. בתמונע נלחמים על כל צופה וגם בקאמרי יושבת חבורה של אנשים על הטלפון כל היום ומתקשרים כדי לגייס מנויים. בגרמניה, התיאטרות מסובסדים, ואז לא אכפת להם אם בא קהל או לא. אורתורדה נותנת לנו גב עם האמצעים הרלים שלה."

בואי נדבר על קונפליקט האימהות.
"ישו מגבלה שהאישה שמה על עצמה עוד לפני שהחברה מטילה עליה את המגבלות שלה. אם לא הייתי אתמול כל היום בבית, קשה לי שלא העמרתי מכונת כביסה ושמת יסיר על האש. איך אומרת הגיבורה תמר, 'אם הזמן שנתת הוא משמעותי, אתה שם גם כשאת לא שם'. יש לי תפקיד כאימא לתת לבנות שלי דוגמה בעבודה שלי, אל תגידו שאנן מאמינות בעצמכן, תעשו את זה."

כתי את עשית את זה?
"כשהייתי בת 38 וכתבתי את המחזה על החיים שלי ('בין שני עולמות'), יצאתי מהארון שלי, ופתאום הופעתי בגרמניה, הקאמרי לקח את ההצגה והתחלתי במפגשים עם קהל. התחברתי ל'מרכז המרצים' ומאו אני מרצה. בגלל העומס, יוצא לי להרצות רק פעמיים בשבוע ויכולתי הרבה יותר."

את מרצה על שפת גוף דרך הסיפור האישי שלך.
"על מה שלמדתי על החיים והמשחק. העבר נכתב בשפת הגוף שלנו וממנו נוצר הרושם הראשוני שאנחנו משאירים על אחרים. אני עברתי

אישי: 48, בזוגיות, אם לשתיים, מתגוררת בתל אביב
אקטואלי: ההצגה "להוציא את הילדה" בבימויה תעלה במסגרת התיאטרונטו בתיאטרון הסמטה ביפו
בי 14 ובי 15 באפריל. בקאמרי משחקת בהצגות "אנה", "כבוד אבוד", "על האש" ובחדש הקרוב תעלה בהצגה החדשה "רישיון לחיים"

צילום: כפיר זיו

פגיעה מינית בגיל צעיר, או לא אחצין את המיניות שלי, אלא אהיה יותר אסופה ואני מבקשת מהקהל לשים לב לזה. אני מספרת איך פגשתי את שפת הגוף שלי דרך המשחק, ומה מנהל אותנו, המוצא או האני הפנימי. זו לא הרצאה דידקטית, והיא מיועדת לכל הגילאים. זה מאפשר את הרגע הזה להבין מה אני משרר לעולם."

מה את משררת לעולם?

"שאני לא רוצה יותר להיות עסוקה בשתו לי אכלו לי, שאני רוצה לבחור את מי אני מכניסה לחיים שלי ואת מי לא, שתמיד אהיה מעורבת ואהיה באיזשהו ועד, אבל לא אתן לזה לבלוע אותי כמו פעם. אני קמה בחרווה בבוקר ומכינה את הסנרביצ'ים לבנות ונפגשת איתך בשמונה בבוקר, שזו לא השעה שלי. אין לנו הרבה זמן פיה וצריך ליהנות."

הרצאות הן הכנסה יפה.

"דרכן גיליתי את דליה הוכברג מ'מרכז המרצים', שהיא בכלל סא"ל במיל' והפכה לחברה טובה ופתחה לי דלתות לעולם שאני לא מכירה. אני פוגשת קהלים גדולים בתיאטרון, אבל הקהל של ההרצאות הוא שונה. הם שואלים שאלות, יש דיאלוג ודרכו הבנתי שאני לא רוצה יותר לשנוא. יש לי דעות, אבל אני לא שונאת, מבקרת או לא מקבלת את אלה שלא חושבים כמוני."

"הבימיו הוא גברי ופערי השכר גבוהים. במאי יקבל יותר מבמאית"

השנאה הזו מנעה מהאמן יאיר גרבוז לקבל כעת את פרס ישראל?

"זה לא בסדר ששוב ושוב שופטים אנשים לפי מוצא, דת ודעות. גם השמאל וגם הימין מדברים על דיאלוג, אבל לא מייצרים אותו. אם אתה מאמין בערכים דמוקרטיים, אתה לא יכול להסתכל על אחרים מלמעלה. הערך שאני מוכנה למות עליו הוא הערך הדמוקרטי, על קבלת השונה."

נדמה שבישראל של ימינו לפחות, זה לא עוד שחציבור בוחר להיחרג עליו.

"אין מקום מושלם. אם אתה מרגיש שהמקום שבו אתה נמצא לא מאפשר לך להיות עלי-פי הערכים שאתה מאמין בהם, תילחם עליהם. אדם לא יכול לשלם תשלום מקצועי על הדעות שלו. זה לא דמוקרטי." ●

"כל אישה צריכה לבדוק במקום העבודה שלה את השכר. מתפקידה של הנהלה הוא להתווכח, אבל אישה צריכה לדרוש כמה שהיא חושבת שהיא שווה. לצערי, נשים לא תמיד חושבות שהן שוות מספיק"

"זה לא בסדר ששוב ושוב שופטים אנשים לפי מוצא, דת ודעות. גם השמאל וגם הימין מדברים על דיאלוג, אבל לא מייצרים אותו. אם אתה מאמין בערכים דמוקרטיים, אתה לא יכול להסתכל על אחרים מלמעלה"

"האיש במצודה הרמה", אמזון

HOT VOD זמין ב־SS-GB ובטלוקום TV

צילומים: אמזון, באיוריטות HOT

היום, כשאנחנו ב"צד הנכון של ההיסטוריה", אין לקחת את המציאות כמובן מאליו. מישהו, מתישהו, איפשהו, נלחם עליה וגם הקריב. וחשוב לא פחות, אין שום תעודת ביטוח שאותה דיסטופיה לא תתרחש בעתיד.

גולת הכותרת היא "האיש במצודה הרמה", מבית ההפקה עתיד המיליארדים של אולפני אמזון ושל היוצר פרנק ספוטניץ (לשעבר ב"תיקים באפלה"), שסיימה זה עתה את העונה

השנייה שלה. יצירה מרשימה הן מבחינת האיכות האסתטית הכמו־קולנועית והמוקפדת שלה; והן מבחינה פילוסופית עם מאסה מרתקת על טבע האדם באשר הוא. בסדרה, המבוססת על ספרו של פיליפ ק. דיק מ־1962, השנה היא גם כן 1962, אלא שאת המלחמה ניצחו מדינות הצייר בראשות גרמניה ויפן, וצפון אמריקה כבושה, משועבדת ומחולקת ביניהן. המזרח לנאצים, כשניו יורק היא העיר המרכזית ברייך האמריקאי, לאחר שוויינגטון הושמדה בפצצת אטום. המערב ליפנים, כשסן פרנסיסקו היא שלוחתם. שתי מעצמות־על שמחלקות ביניהן את העולם, בדומה לאופן שבו ארצות הברית וברית המועצות חילקו את גרמניה ואת העולם לאחר המלחמה (והשקת יש למכבי).

מבלי להיכנס יתר על המידה לפרטים, נאמר שאת העונה הראשונה, שהתנהלה לא אחת מעט בעצלתיים, ניצלו יוצרי הסדרה בעיקר על מנת לבסס עולם חלופי אמין בהווה שלו, ודמויות לפעול דרכו, תוך היצמדות לכמה צירי עלילה שנועים בקווים מקבילים. למן היווצרותו של העולם הזה, בעונה השנייה התנאים הפכו בשלים לדומה להתחולל, ולעלילות להתחבר, עם מתח שידוע להיבנות בחוכמה ולהגיע לשיאים ראויים.

בעוד ש"האיש במצודה הרמה" בונה עולם מורכב, ומדלגת בין העלילות והיבשות, SS-GB מבית היוצר של BBC שעולה בימים אלה בשירותי ה־VOD של HOT ובטלוקום TV, המבוססת על ספרו של לן דיטון מ־1978, מתחוללת בתוך סד עלילתי צר הרבה יותר, עם סיפור שרלוק הולמסי שמתחיל כבלשי טיפוסי. היא מתמקדת בנעשה בתוך בריטניה, כאשר השנה היא 1941, צירציל הוצא להורג, המלך נכלא, וכמו צרפת בזמנו, גם היא נכבשה על־ידי הנאצים.

כמו באיש במצודה הרמה, גם SS-GB שמה דגש על הפעילות המתחרתית מחד ועל מאבקי הכוח בצמרת הנאצית מאידך כבעלי פוטנציאל לפרור את הדיקטטורה. וכמו בסדרה האמריקאית נקודת המפתח שאליה מתנקזים היא פצצת האטום כנשק יום הדין - וזה גם המקום להיזכר באמירתו המפורסמת של איינשטיין שהוא אינו יודע באיזה נשק ישתמשו במלחמת העולם השלישית, אבל בזו הרביעית, ישתמשו במקלות ובאבנים. וזה נכון לכל מציאות באשר היא.

עובדות אלטרנטיביות

עונה שנייה מופתית ל"האיש במצודה הרמה" מבית אמזון, ופתיחה מסקרנת ל־SS-GB הבריטית, בשתי סדרות מתח מז'אנר ההיסטוריה החלופית

בימים שבהם האמת הפכה לפוסט אמת, הניזו הם בעצם פייק ניוז, לכל יועץ/שר/נשיא יש עובדות אלטרנטיביות להציג בחשבון הטוויטר שלו, ושהכותרת של ה"פוליטיקן" האמריקאי בעת ביקור קנצלרית גרמניה בבית הלבן היא ש"מנהיגת העולם החופשי נפגשה עם נשיא ארצות הברית", צריך להודות שהמציאות הייתה ונתורה התסריטאית הכי מופרעת בשכונה. ועדיין, שתי סדרות מז'אנר ההיסטוריה החלופית הדיסטופית, "האיש במצודה הרמה" ו־"SS-GB" מצליחות לעשות את הדבר הכי קרוב לכך. לא רק משום הפתיחים המהממים של שתיהן, והשימוש בדימויים דוגמת צלבי קרס ענקיים התוחמים את הפרלמנט הבריטי לגדות התמוזה, או גברת החירות האמריקאית שמחליפה את הלפיד בהצדעה

במועל יד. לא חסרות סדרות עם דמיון מפותח, שלא לומר בדיוני ובוטא. מה גם שהיסטוריה חלופית היא ז'אנר פופולרי הן בספרות (וגם שתי הסדרות הללו מבוססות על יצירות ספרותיות), והן בקולנוע, עם דוגמה טרייה ופרועה בדמות הממזרים חסרי הכבוד של טרנטינו.

מה שאפקטיבי גם ב־SS-GB ובעיקר ב"האיש במצודה הרמה" הוא שלמרות סיפור המסגרת הדיסטופי שביסודו - ניצחון הנאצים במלחמת העולם השנייה - ביסוד הנפשי שלהן, שמקבל ביטוי בעיצוב הדמויות כמובן, הן נשארות נאמנות לטבע האדם (במסגרת הנסיבות). הווה אומר, עם אנשים שנוהגים כאנשים רגילים, ולא כמפלצות מופרעות - ומכאן גם מעוררים הזדהות. ויש כאן מכל הטיפוסים: בין שזה הסתגלן, האופורטוניסט, האכזר, האמפתי, האדיש, המדחיק, המשת"פ, ובין שזה האידיאליסט. בשתי הסדרות, היוצרים לוקחים את הניצחון הגדול ביותר של העולם הנאור והופכים את היוצרות, בשביל ללמד לקח שגם

תת

אביגייל רוז | "השריטה שבפרקט"

אלבומה הרביעי של רוז מוצא אותה עדיין באותה נקודת מוצא שבה פרצה לפני כעשר שנים באלבום הבכורה שלה, "מלחמה יומיומית". בקולה - ילדוטי מעט, אם כי בוגר בנחישותו - היא ממשיכה לשורר "שירי יחסים" וכמיהות לאהבה שאינה נכזבת מנקודת המבט הנשית, הצעירה, המתעמקת. השיר הפותח, "זה יקרה", חושף אותה (עדיין) ממשיכה ללקט אבנים מהריסות קשרי־זוגיות שכשלו ולייחל למגורי קבע בשיכון האהבה.

יוסי מזרחי הפיק ועיבד את שיריה בעושר עתיר כלי מיתר וכלי נשיפה, שמפנה מקום לשירים הישירים שלה ומאפשר לה להתפלש (דימוי

שלה) במצבה הקיומי - "כל הזמן על סף בכי", כשם אחד השירים. **מתחשק להגיד לה:** את שרה בכאלה עוצמות על חוסרים. איך את לא רואה שיש לך כוחות? **יזדהו:** רווקות מתוחכמות, מעוררות אהדה ומיאוס לסירוגין. **ציטוט משקף:** "זה יקרה, זה חייב. מה יקרה אם זה לא יקרה".

תת

יסמין לוי | "רק עוד לילה אחד"

אחרי 12 שנים שבהן שרה בלאדינו וזכתה להערכה ולהצלחה בארץ וגם מחוצה לה, יסמין לוי הוציאה אלבום ראשון בעברית. שלא במפתיע, מתברר שגם בעברית קולה עוצמתית, דומיננטי ודרמטי. נדב ביטון עיבד את השירים והפיק יצירה שבה לוי ממשיכה להישמע אישה מורכבת ומלאת פאתוס, המגישה אלבום סיכום. שלא כבחיה האישיים (בהם לוי נשואה ואימא), באלבום היא אישה שסוקרת לאחור את חייה, מפוכחת מול החורבות שחוללה האהבה שנשמתה.

הנושאים לכאורה אינם פמייניסטיים. "מביטה לאחור, מתנצלת, משפילה מבט ובהל... תמיד היית צל עובר בודד", היא שרה בשיר בעל השם מעורר האמביוולנטיות "תני לעצמך להיות יפה". אבל לצד המזוכים, ישנם איחולי נקמה אל הגבר האהוב־הפוגע ("אהבת חיי - אני שונאת אותך"). ובעיקר קיים החופש (כולל החופש להיות "סמרטוט") לא כאופציה אלא כעובדה. "אם לבד, היה זה מבחירה", היא שרה.

השיר היפה ביותר באלבום הוא שיר הסיום "היה שווה" שכתב יובל לוי, אחיה, והלחין מתי כספי. על רקע פסנתר בלבד, לוי שרה באופן לא אופייני - שקט, ודווקא מתוך המתנינות הזו פורצת עוד יותר עוצמתה.

יזדהו: נשים חובבות אוריינטליות שאת הרגש שלהן אוהבות לצרוך בצרחה. **ציטוט משקף:** "את כבר לא ילדה, את אישה".

תת

קרולינה | "שלוש"

הסוף הטוב נמצא אצל קרולינה. באלבום הסולו השלישי שלה היא נחשפת שוב בקולה האנרגטי, שמורכב משכבות־שכבות של עדינות. "לא רוצה להיות ענן", היא שרה בלהיט של האלבום, אבל העוגן הנכסף, המקובע מפני התלישות, הוא בין זרועות גבריות. אפילו את "יש ביי" - שיר העצמה נשית, כתב דווקא גבר (יאאי כהן אהרונוב). כמו רוז ולוי, גם אצל קרולינה משתקפת נואשות לאישור הגברי, אבל בשונה מהן, יש באלבום שלה מסתוריות, וחלק משיריה חידתיים. גם דימויה יצירתיים, עם עיסוק רב בחיים שמחוץ לכדור הארץ. חלל חיצוני שהוא דימוי לחלל הפנימי.

רוגן סאבו - מאושיות סצנת הרגאיי וההיפ־הופ הישראלית - הפיק את האלבום באופן שבו מתחדד ומצטלל הגרוב העשיר והחינני של קרולינה. הלחנים לא תמיד מחדשים ולא אחידים ברמת היופי שלהם, אבל הגרוב תמיד רענן.

יזדהו: אוהבי הגרוב של להקת המוצא שלה, "הבנות נחמה", שגם כאן מתייצבות להופעת אורח. **ציטוט משקף:** "ואז האנשים הקטנים מרחפים בזוהר הקטבים".